वर्णानां ब्राह्मणश्चासि विप्राणां दीक्षितो द्विजः। आदिस्त्वमसि लोकानां संहर्त्ता काल एव च।
यच्चान्यदपि लोके वै सर्व्वतेजोऽधिकं स्मृतं। तत्सर्व्वं भगवानेव इति मे निश्चिता मतिः।
नमस्ते भगवन् देव नमस्ते भक्तवत्सल। योगेश्वर नमस्तेऽस्तु नमस्ते विश्वसम्भव। ८९०
प्रसीद मम भक्तस्य दीनस्य कृपणस्य च। अनैश्वर्य्येण युक्तस्य गतिर्भव सनातन।
यच्चापराधं कृतवानज्ञात्वा परमेश्वरं। मद्भक्त इति देवेश तत्सर्व्वं क्षन्तुमर्हसि।
मोहितश्चास्मि देवेश त्वया रूपविपर्य्ययात्। नार्घ्यन्ते न मया दत्तं पाद्यञ्चापि महेश्वर।
एवं स्तुत्वाहमीशानं पाद्यमर्घ्यञ्च भक्तितः। कृताञ्जलिपुटो भूत्वा सर्व्वं तस्मै न्यवेदयं।
ततः शीताम्बुसंयुक्ता दिव्यगन्धसमन्विता। पुष्पवृष्टिः शुभा तात पपात मम मूर्द्धनि। ८९५
दुन्दुभिश्च तदा दिव्यस्ताडितो देवकिङ्करैः। ववौ च मारुतः पुण्यः शुचिगन्धः सुखावहः।
ततः प्रीतो महादेवः सपत्नीको वृषध्वजः। अब्रवीत्त्रिदशांस्तत्र हर्षयन्निव मां तदा।
पश्यध्वं त्रिदशाः सर्व्वे उपमन्योर्म्महात्मनः। मयि भक्तिं परां नित्यमेकभावादवस्थितां।
एवमुक्तास्तदा कृष्ण सुरास्ते शूलपाणिना। ऊचुः प्राञ्जलयः सर्व्वे नमस्कृत्वा वृषध्वजं।
भगवन् देवदेवेश लोकनाथ जगत्पते। लभतां सर्व्वकामेभ्यः फलं त्वत्तो द्विजोत्तमः। ९००
एवमुक्तस्ततः शर्व्वः सुरैर्ब्रह्मादिभिस्तया। आह मां भगवानीशः प्रहसन्निव शङ्करः।
॥ श्रीभगवानुवाच ॥ वत्सोपमन्यो तुष्टोऽस्मि पश्य मां मुनिपुङ्गव। दृढभक्तोऽसि विप्रर्षे मया जिज्ञासितो ह्यसि।
अनया चैव भक्त्या ते अत्यर्थं प्रीतिमानहं। तस्मात्सर्व्वान् ददाम्यद्य कामांस्तव यथेप्सितान्।
एवमुक्तस्य चैवाथ महादेवेन धीमता। हर्षादश्रूण्यवर्त्तन्त रोमहर्षस्त्वजायत।
अब्रुवञ्च तदा देवं हर्षगद्गदया गिरा। जानुभ्यामवनीं गत्वा प्रणम्य च पुनः पुनः। ९१५
अद्य जातो ह्यहं देव सफलं जन्म चाद्य मे। सुरासुरगुरुर्देवो यत्तिष्ठति ममाग्रतः।
यन्न पश्यन्ति चवार्हा देवा ह्यमितविक्रमं। तमहं दृष्टवान् देवं कोऽन्यो धन्यतरो मया।
एवं ध्यायन्ति विद्वांसः परं तत्त्वं सनातनं। तद्विशेषमिति ख्यातं यदजं ज्ञानमक्षरं।
स एष भगवान् देवः सर्व्वसत्त्वादिरव्ययः। सर्व्वतत्त्वविधानज्ञः प्रधानपुरुषः परः।
योऽसृजद्दक्षिणादङ्गात् ब्रह्माणं लोकसम्भवं। वामपार्श्वात्तथा विष्णुं लोकरक्षार्थमीश्वरः। ९४०
युगान्ते चैव सम्प्राप्ते रुद्रमीशोऽसृजत्प्रभुः। स रुद्रः संहरन् कृत्स्नं जगत्स्थावरजङ्गमं।
कालो भूत्वा महातेजाः सम्वर्त्तक इवानलः। युगान्ते सर्व्वभूतानि ग्रसन्निव व्यवस्थितः।
एष देवो महादेवो जगत्सृष्ट्वा चराचरं। कल्पान्ते चैव सर्व्वेषां स्मृतिमाश्रित्य तिष्ठति।
सर्व्वगः सर्व्वभूतात्मा सर्व्वभूतभवोद्भवः। आस्ते सर्व्वगतो नित्यमदृश्यः सर्व्वदैवतैः।
यदि देयो वरो मह्यं यदि तुष्टोऽसि मे प्रभो। भक्तिर्भवतु मे नित्यं त्वयि देव सुरेश्वर। ९४५
अतीतानागतञ्चैव वर्त्तमानञ्च यद्विभो। जानीयामिति मे बुद्धिः प्रसादात्सुरसत्तम।
क्षीरौदनञ्च भुञ्जीयामक्षयं सह बान्धवैः। आश्रमे च सदास्माकं सान्निध्यं परमस्तु ते।